

Yaz 2011
2.Sayı

Kowaraman

Online Fikir Dergisi

“Tanrının kendi içinde özümsemiği ve insanların hamuruna kattığı kapitalizmin yükünü iyice hissetmeye başladım artık. Tırnaklarımla kazandığım haklarımı kaybediyorum ya da kazandığımı zan ettiğim haklarımı. Ve hala hakkım olan bir şeyi nasıl kazandığımı ya da kazanmak zorunda olduğumu anlayamıyorum. “Nefes almayı hak ediyorsun ama aldığın nefesi hak ettiğini ispatlamak için; aldığın nefesin hakkını vermen gerekiyor.” Bana da çok saçma geldi ama bunu sadece insanlar değil, tanrı(lar) da söylüyor(emrediyor). (KAPİTALİZM)” M.K.

KowaRaman Online Fikir Dergisi

KowaRaman

Online Fikir Dergisi

www.kowaraman.tr.gg

2. Sayı

Yaz(Temmuz-Ağustos-Eylül-Ekim) Dönemi

Dergi Editörü:

M.K.

Kapak Dizayn:

Empyrium

Dergi Sorumlusu:

KowaRaman

Dergi Kadrosu:

Mehdi

Ciwan Q

Diljin Kovexi

Yusuf Dicle

Zagros Amed

Muhammed Baki

İçindekiler:

Önsöz-2

Ne Güzel BirŞey Aslında Çalışmak-Sürekli-3

Hezkirin a Sar-7

Aşkla Ölüm-8

Tükenmiş Toplumun Tükenen İnsanı-10

Sevgi(Aşk)-12

Tüketilen Toplumun Sancılar-14

Sen İnsan mısın?-16

Önsöz

İkinci sayımızla yeniden karşınızdayız. Uzun zamandır aksaklıklar oldu ve istediğimiz gibi devam edemedik. Bu yüzden de Temmuz-Ağustos-Eylül-Ekim aylarındaki seçtiğimiz yazıları burada topladık. Önümüzdeki aydan itibaren daha itinalı davranacağız ve düzenli olarak dergimiz burada yerini alacaktır. Aksaklıklar ve kusurlarımızdan dolayı özür dileriz. Okuyucularımızın bizi anlayışla karşılayacağından eminim.

“**Kapitalizm** ya da **Anamalcılık**, özel mülkiyetin üretim araçlarının ağırlıklı bir bölümüne sahip olduğu ve işlettiği; yatırım, dağılım, gelir, üretim, mal ve hizmet fiyatlarının piyasa ekonomisinin belirlediği sosyal ve ekonomik sistemdir.”

Kapitalist ve kapitalizm kelimesine hepimiz aşinayız. Ama çok azımız bunların manasını biliriz. Sadece bu tanımı dahi kapitalizmin nasıl bir sistem olduğunu anlayabilen herkese özetlemektedir...

Bilindik, yani görünen anlamı bu kapitalizmin. Sosyal ve ekonomik bir sistem. Ekonomik bir sistem olduğu su götürmez bir gerçek. Ama ne derece sosyal bir sistem olduğunu biliyoruz pek çoğumuz(!) Bilmek için anlamamız değil, hissetmemiz gerekir kapitalizmi, kapitalizmin ağır yükünü ve sömürdüğünü zan eden zihinleri dahi sömürdüğünü...

Kapitalizm çok yönlü bir sistemdir ve mevcut erkin,sosyal kazançları yerine

ekonomik kazançları daha çok olduğu hiç bir zaman bırakmayı düşünmediği sistemdir. Alternatifini geliştirmek yerine mevcut erk, iyileştirmektedir bu sistemi gün be gün... Bu iyileştirmelerin işe yarayıp yaramayacağı aşıkardır. Merkezinde insan değil, insanın kazancı olan bir sistemdir. ‘İnsanın kazancı’ ‘İnsanlığın kazancı’ değil...

Aşkı biliriz hepimiz... Kapitalizmden daha yakındır bize, yüreğimizin içerisinde ya da daha derinde... Bu yüzden bu sayımızda aşk üzerinde de durduk... Hemen hemen hepimiz belirli bir dönem yaşamışızdır aşkı ruhumuzun taaa derinliklerinde.Sonrasında da acı çekmiştir çoğumuz ve çekecektir nicelerimiz...aşkı gerçek anlamda hissedebilmişse... Bunları biliyoruz hepimiz ama bu konuda da bilmediklerimiz var her konuda olduğu gibi.

Nazım ustanın sözleriyle:

Yarin yanağından gayrı

Her yerde

Her şeyde

Hep beraber

Demek için...

MERHABA!

Ne Kadar Güzel Bir Şey Aslında Çalışmak – Sürekli-!

“Tanrının kendi içinde özümsemiştiği ve insanların hamuruna kattığı kapitalizmin yükünü iyice hissetmeye başladım artık. Tırnaklarımla kazandığım haklarımı kaybediyorum ya da kazandığımı zan ettiğim haklarımı. Ve hala hakkım olan bir şeyi nasıl kazandığımı ya da kazanmak zorunda olduğumu anlayamıyorum. “Nefes almayı hak ediyorsun ama aldığın nefesi hak ettiğini ispatlamak için; aldığın nefesin hakkını vermen gerekiyor.” Bana da çok saçma geldi ama bunu sadece insanlar değil, tanrı(lar) da söylüyor(emrediyor). (KAPİTALİZM)” M.K.

Yukarıdaki cümlelere katılabilirsiniz. Tam aksini de düşünebilirsiniz. Mesele yazıdan ne anladığınız değil mesele, bir şeyler anlayıp anlamadığınız. Çünkü anlayabilen bir insan, er geç doğru şeyi anlar. Bunun için her gün gazete okumaya, haberleri izlemeye, ciltlerce kitap okumaya gerek

yok. Sadece anlamak gerekiyor içerisinde anlam olan tek bir cümleyi bile. Sonrası kendiliğinden gelir.

Ama bazen nedense anlamak istemiyoruz doğruları, gerçekleri görmek istemiyoruz. İnsanlarla olan yaşantımızda, hepimizin çevresini saran bir daire var. Kimisinde dar, kimisindeyse daha geniştir bu daireler. Bazılarının daireleri o kadar dardır ki; kendilerinden başkasını düşünmezler. Sadece kendilerinin ne olduğunu, ne yaptığını ve ne yapacağını düşünürler. Bir şeyler yaparken karşılarında insanlar olur ya da yanlarında olur ve birlikte bir şeyler yaparlar. Buna rağmen hiç düşünmezler diğerini ve yanındakini. Ne gerek var ki düşünmeye zaten... Bazılarının daireleri ise daha geniştir. Ailelerini düşünürler, bazıları diğer akrabalarını da içerisine alacak kadar genişletmiştir dairelerini. Bazıları ise sadece kendi ideolojik düşüncelerini benimseyen insanları kapsayacak dairelere sahiptirler

Bazıları saf tutarlar Allah'ın rızasını kazanmak için. Yalvarıp yakarır, bazen de nutuk atarlar... Düşünmezler çoğu zaman yanı başlarındaki insanın Allah'ın rızasını kazanıp kazanmadığını. Acaba ben Allah'ın rızasını kazandım mı diye düşünürler çoğu zaman. Ellerini açıp dua ederler dünyalık rahatları için. Huzur mutluluk isterler en başta bu hayatları için, en sonda da cenneti isterler diğer alemdeki hayatları için. Kendileri için sonra da en sevdikleri için dua ederler, eğer aceleleri yoksa, yanı başındakilere de dua ederler bazen. Çünkü Tanrıları öyle

Bazıları başarılı olmak için çalışır sürekli. En iyi işi, ücreti, evi, arabayı, eşi ve bunun gibi daha ne varsa, bunları elde etmek için çalışır sürekli bazı insanlar. Yetinmeyi bilmezler hiçbir zaman. Çünkü onlar her aşamayı atladığında yeni bir duvar çıkar önlerine aşmaları için. Öncekinden daha yüksektir bu yeni duvar ama onu da aşabilir insan, aşmak zorundadır! Aksi taktirde daha önce geçtiği engellerin, rakiplerin, zorlukların bir anlamı kalmaz ne onun ne de diğer insanların gözünde. Taki ölüm gelene kadar. Şimdilerde onu da aşmaya uğraşılıyor insan. Önümüzdeki yirmi yıl içerisinde yaklaşık bin yıl yaşayacak insanın dünyaya geleceğini düşünüyor genetik mühendisleri. Tabi dünyayı o zamana kadar diğer bilim adamları öldürmezse... Ne fark eder ki, ister altmış ister yetmiş ister bin yıl boyunca yaşasın bu koşuşturmada ya da hiç ölmesin isterseniz bu insan. Sonuçta sürekli karşısına yeni engeller, duvarlar, rakipler çıkacak ve bu insanlar sürekli bu aşamaları atlamakla uğraşacak. Ve unutacak her zaman, içerisinde yaşadığı dünyanın güzelliklerini; insanların yüzlerindeki değil de kalplerindeki sevgileri, göremeyecekler hiçbir zaman. Ve tükenecek İnsan! Tıbbi tedaviler yeterli olmayacak sağlık sorunlarını çözmede. En sonunda da psikolog birkaç ilaç yazıp teşhisini koyacak: Tükenmişlik Sendromu!

Ne kadar güzel bir şey aslında çalışmak - sürekli-! (*) İnsan hiç boşa vakit geçirmiyor. Sürekli kazanıyor, sürekli zenginliğini artırıyor. Oğluna da bir araba almayı hangi baba istemez, oğluna da bir şirket kurmayı.

Kim istemez; torunun önünde diğer insanların saygıyla eğilmesini, önünü iliklemesini, efendi diye hitap etmesini. Ne olacak yetecek kadar parası varsa yedi sülalesine... Kazanmak lazım sürekli, kefenin cebinde götürmeyecek olsa da diğer dünyaya.

Ne kadar güzel bir şey aslında çalışmak – sürekli-! Sıfır rakımdan Everest'in tepesine çıkabilir insan çalışarak -sürekli-. Açlık sınırının bin beş yüz lira olduğu bir ülkede mesela; altı yüz elli liraya(*) bir çocuklu bir aile geçindiren bir insan, eğer namusuyla, şerefiyle, hiç haram yemeden(*), çocuğunu okutmayıp, eşine zaten normalin altındaki hayat şartlarında dahi yaşatmayıp daha zor şartlarda yaşatırsa, hayatlarında zaten olmayan lüksü kaldıramayacağı için, günlük yemeği tek öğüne indirirse(Zat-ı mübarek'in birisi, tek öğün yemek yiyen insanın asıl insan

olduğunu söylemişti) ve her ay üç yüz lira tasarruf edebilirse(Şaka yapıyorum,tabi ki bu imkansız; bu kadar biriktirdiğini farz ediyorum) yılda toplam üç bin altı yüz lira ve beş yılda on sekiz bin lira biriktirir. Bu paraya ne alınmaz ki; beş bin lirasına Antep'te en ucuz Antep evi denen tek gözlü bir ev satın alabilir. Beş bin lirasına da Renault Stix bir araba alabilir. Kalan sekiz bin lirayı da dilediği gibi harcasın (Bu arada ailenin tek çocuğu, günde bir öğün yemek yediği için mide fasatı geçirip ölür. Eş de ölmek üzeredir.). Daha ne olsun,bir işçi dahi beş yıl tasarruf sonunda bir ev ve araba sahibi olabiliyor ve yanına harcayacağı kocaman bir sekiz bin lirası kalıyor beş yıllık tasarruf sonunda.

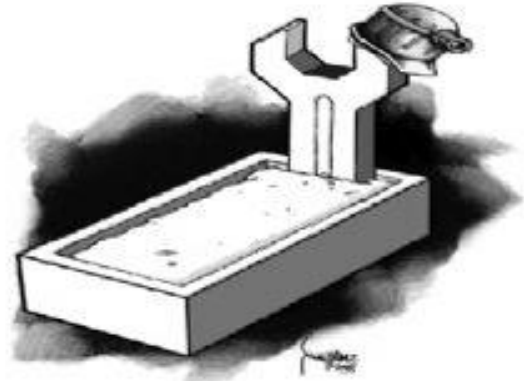
Aynı evde, aynı arabayla emekli olana kadar otuz yıl çalışsa, toplam da doksan sekiz bin lira, yuvarlarsak yüz bin lira biriktirebilir! Evet tam 100.000 lira biriktirir. Bu paraya ölmeden hemen önce, oğluna bir bakkal dükkanı açabilir sanırım. Sonra da oğlu da babası gibi -adam- olur ve o da çalışır –sürekli-. Sonra o da oğluna bir market açar ölmeden hemen önce. İlk adamın torunu da oğluna iki market daha açarsa aynı şartlarda çalışıp, bir marketler zinciri ortaya çıkar. Bu böyle devam ederse baya bir kuşak sonra bu ailenin varisi ülkemizin en zenginlerden birisi olabilir.(Hesaptaki eksiklikler için özür dilerim. Çünkü daha derin inceleseydim adam da ölecekti...) Bu arada ülkemizin en zenginlerinden birisi Adana ovalarında şerbet dağıtarak sıfırdan ülkemizin en zengin birkaç insanından birisi olmuştu.**) Onun da bir hesabı vardır...

Ama şimdi burada onu da açıklayıp iyice kafanızı sulandırmaya gerek yok sanırım.

Ne kadar güzel bir şey aslında çalışmak – sürekli-! Sen çıkarken diğerlerinin geride kalmasının ne önemi var? Herkes üniversiteli olursa bu inşaatların amelesi kim olur diyordu ustam bana. Herkes efendi olursa, kim hizmet edecek efendilere!

Ne kadar güzel bir şey aslından çalışmak – sürekli-! Bu dünya için çalışmanı ibadetten sayıp, diğer dünya hazinene altınlar katan bir Tanrı'n olduktan sonra!

Ne kadar güzel bir şey aslında çalışmak – sürekli-! Anlamadığın halde nasıl kazandığını bu dünyada!

Mehdi

*Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırmasının 2011 Mayıs ayı sonuçlarına göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken gıda harcama tutarının (açlık sınırı) 881,51 lira, gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarının (yoksulluk sınırı) ise 2 bin 871,38 lira olarak hesaplandığı bildirildi.

Yürürlükte olan asgari ücretin 629,95 lira olduğu, bu tutarın dört kişilik bir ailenin mutfak harcamasını ancak 21 gün karşılayabildiği belirtilen açıklamada, asgari ücretin sadece 6,5 gün "insan onuruna yaraşır bir yaşam imkanı" sağladığı vurgulandı.

Hezkirinek bi dil, mina evinek sar...

Hezkirin a Sar

Li sere çiya baye kur tê.

Bihnek xweş te tîne bîramin.

Xwestekê min heye ji Xwedê re

Van rojen xweş neqedîne...

Û cardin destên xwe vedikim,

Dûa dikim ji Xwedê re...

Xeyalên xwe tînim ziman

Tû tu car neqedîne Xwedê xeyalên mi...

Kalbimde bir sevgi, yitik bir aşk gibi...

Sert rüzgarlar eser dağlarımda.

Güzel bir esinti seni hatırlatır bana.

Bir isteğim var Tanrı'dan

Bu güzel günler bitmesin...

Ve yine ellerimi açıyorum,

Dua ediyorum Tanrı'ya...

Umutlarımı dile getiriyorum

**Tanrı'm hiçbir zaman umutlarımı
tüketme!**

Ciwan Q.

Aşkla Ölüm

girişinde
buraya devletin girmesi
yasak yazılı tabela
asılı olan,
içimin izbe sokağında
küçük iki mihrak
dolaşmaktalar.
teknik takibe de takılmıyorlar
bu piç kurusu veletler.
yoksa
heronlarla çoktan vurulmuşlardır
nokta vuruşuyla kesin!
erkek çocuk durmadan
avuçlarını yoklarken
bir yandan sevgilisine
molotof kokteyli hazırlıyor,
diğer yandan polis amcalarına
taş atıyorlar
allahın cezaları.

erkek:
-(mahcup bir edayla) Seni seviyorum!
diyor kıza.
genelkurmay başkanı:
-Tek bir terörist kalana dek devletin bekası
adına mücadelemiz sürecek!
başbakan naklen yayınla izliyor.
kız:
-(erkek çocuğu göz ucuyla süzüyor.
bağırarak) Soyun!
başbakan:
-Bu iki çocuk neyi konuşuyorlar? diye
kulak kabartıyor. Bunlar kesin devlet
içinde yeni bir devlet kurmayı planlıyorlar.

Erkek çocuk üzerindeki okul formasını
çıkarırken şaşkınlıkla,
kızda soyunuyor.
ve artık çırılçıplak iki beden...

başbakan:
-ÇOCUKTA OLSA,KADINDA OLSA
VURUN! fetvasını çıkarıyor.

Kız erkek çocuğa sarılıyor çılgınca..
Erkek kızın saçlarını okşuyor titreyen
elleriyle.

genelkurmay başkanı:
-İki unsur arasında sıcak bir temas başladı.

Ajanslara flaş haber düşüyor...
"iki canlı bombanın yeri tespit edildi"
Bütün ülke büyük bir heyecanla ekranların
başına geçerek, canlı yayımda izliyor iki
çocuğu.

erkek çocuk:

-(kızın kulaklarına, ağlamaklı bir ses tunuyla) Ben çok üşüyorum! diyor.

kız:

-İyice sokul bana ve nefesimi içine çek yoksa bu sokak çıkmazı bizi sürükler bilinmezliklere!

erkek:

-Korkuyorum hadi eve dönelim artık!

kız:

-Bu sokak çıkmazımız oldu ve evi unut artık!

erkek:

-(ağlamaya başlıyor)biz öleceğiz!

Kız onun taşaklarını sıkıyor hınçla..

Erkek çocuk kendi annesinin ismini

sayıklamaya başlıyor..

Kız onun dudaklarına yapıyor.

Polisler yaklaşıyor, kurşunları namluya sürmüş halde.

erkek:

-Senin bedenini yeni bir hayata taşıyacak beni ve kokun yeni bir ülkeye!

Kızın gözleri doluyor. içinde bir ceylan dağın telaşına düşmüş gibi.

Hala tüm ülke canlı yayımda ikisini izliyor.

Polisler geri çekiliyorlar boş kovanlarını tek tek toplayarak.

Seyirciler polisleri alkışlıyor cinnet geçirmişlercesine.

Sokağa bakan bir evin balkonunda iki çocuk balon bağladıkları iki uçurtmayı gökyüzüne bırakıyorlar.

Yağmur yağıyor.

İki küçük beden birbirlerine sarılmış ve soğuk kaldırımın dibinde öylece duruyorlar

ve

ve

ve

kan kırmızı

ve

çok uzak iki semtte birbirini tanımayan iki anne, iki bedene ağlıyorlar.....

Diljin Kovexi

TÜKENMİŞ TOPLUMUN TÜKENEN İNSANI

Toplum adına denebilecek en mantıklı şey, aslında insan yığınının bilinçsiz bir biçimde bir araya gelmesidir. Özel olguların dışında gelişen bu bir araya gelme durumu; insanların kendilerine ait dış dünyada ortak olarak nasıl yaşam sürdürdükleri tartışma konusu olmuştur hep... Sözgelimi hiçbir insan hangi toplumda, hangi sınıfta ve hangi bölgede dünyaya geleceğine, büyüyeceğine karar veremez, seçme hakkı da yoktur zaten. Şimdi ele alacağımız konunun birçok sorumluluğu olduğu bilincini unutmadan şunları kendimize sorabilir miyiz? Toplumlar neyi ifade eder? Gelişim süreçleri nasıl olur? Daha çok ilerici yönde olması, o toplum için iyi denebilir mi?

Amacım; topluma eleştirel bir kuramla yaklaşmak ve günümüz toplumlarında bireylerin günlük yaşamının olumsuz yanlarını dile getirmek. Basit anlamda çok derin ve geniş bir konu olması çalışmamı zorlaştırırsa da, çok şeyi değiştireceğinden

bana yazma cesareti veriyor. Eleştirinin gerçekten bazı şeyleri değiştirdiğine inandığım için toplumsal muhalefeti, düzeni ve toplumun kendisini eleştirmek ve daha ileriye taşımak esas hedefimdir.

Günümüz yasaları; toplumların içinde bir makine haline getirdiği bireylerle yeni bir olgu geliştirmiş durumda. Bu olgu çok değişik biçimde hemen hemen her insanın karşısına çıkmaktadır. Günlük yaşantımızda, iyi yanlarından bahsetmeyeceğim. Çünkü; iyi yanları herkesçe farklıdır. Ancak kötü yanlarına baktığımızda tüm toplumun bireylerini tek tek aynı zararda etkiliyor, çürütüyor. Toplumların sistemli bir biçimde susturulması, muhalif yanlarının yok edilmesi sistemin en büyük kozudur.

Genel anlamda insanlarda bir 'Körlük Metaforu' mevcuttur. Yanlış düzenin kendilerini kandırdığını asla görmezler. Yalanlar üzerine kurulu sistemin rekabet, bencillik ve paradan başka bir şey olmadığını ne zaman fark edecekler acaba? Her düşünen insanın kafasını, düşüncelerini sürekli meşgul eden böyle bir durumda birbirinden habersiz insanların, farkında olmadan aynı toplum içerisinde de olması, bu durumda makineleşmiş ve sistemin izin verdiği oranda özgürlüğü –ki hiç olmamış bugüne kadar – tadarlar...

Aslında kapitalist düzenin insanların örgütlenme biçimlerini yok etmesi ve toplumsal örgütlülüğe karşı 'bireysel' söylemini geliştirmesi, durumun ne derece vahim olduğunu gösterir niteliktedir. Ahlaki açıdan çok derin bir çökmüşlük içinde bulunan insanlar, aslında toplumun küçük birimini oluşturduğundan toplum çekirdekten çözülmüşe giriyor.

Toplumlar gelenekten gelenin hep en iyisi olduğunu düşünmüşlerdir. Geçmiş sürekli birikimlerinin sonucu olduğundan daha çok takip edilir, gelenekten gelen toplumlarda.

Kültürden gelen ve buna gelenek dedikleri -ki bence tabudur, gelişmeyi engelleyen-şeylerle kendilerini yarına taşımayı düşünürler. Tüm bunların devamında, insanla yaşıt olup ilkel örgütlenme biçimi olan toplumlarda, belirli dönemlerde, insanları kontrol altında tutma gibi yeni akımlar, dinler, sapma ideolojiler ortaya çıkmıştır. İnsanlara sürekli Tanrı'nın varlığı ve onları izlediği söylendi. Bu durum mükemmel bir taktik olsa da, yozlaştırıcı ve gericidir. İnsanın ıslahını Tanrı'nın varlığıyla pekiştiren sistem, ilkel toplumları din olgusuyla evcilleştirmiştir. İnsan ıslahı; insanlık tarihi boyunca hep var olmuştur. Bu da Tanrı'ların yerini sağlamlaştırmıştır, gücünü pekiştirmiştir. Bu olguya tüm dinlerde rastlanmıştır.

Tüm değer yargılarını bir kenara bırakarak, sanatın muhalifliği toplumun yararına sunulabilir. Belki de toplum eleştirisinin başlatılacağı alan olabilir. Sanat toplum adına değişimi ve devrimci rolü üstlenebilir. Bunun için hedef olarak 'Yeni Toplum Manifestosu' örnek alınabilir. Şuan için eleştirdiğimiz toplum kuramına

alternatif olabilecek bir örgütlenme modeli gerekiyor yeni toplumlar adına...

Günümüze gelindiğinde durum pek değişmemiştir aslında... Özellikle insanın makineleşmesi ile başlayan bu yeni durum toplumun içindeki insanın yalnızlaştırılması ve bireysel ilişkilerin tamamen çıkara dayandırılmasıyla günümüze kadar evrilerek devamlılığını sürdürmüştür. Hele teknolojik gelişmenin gençliği baştan çıkarması ayrı durumdur. Tüm bu olguların eleştirilmesi bile bazı kesimlerin huzurunu bozmaya yetiyor. Toplum eleştirisi toplumun ruhundan beslenmeli. Toplumun ilerici ve geliştirici yönlerinden gelmeli böyle bir talep. Bugünlerde toplumların büyük travmalar yaşaması tesadüfi değildir. Bireylerin içine kapanıklaşması, her türlü yobazlığın yaşanması, planlanmış bir şey olup insanın özünden uzaklaşması durumudur. Tam bir tükenmişlikler toplumu yaratıldı.

Sonuç olarak herkesin kendine soracağı vicdan soruları olmalıdır. Yalnızlaşan bireylerin toplum içinde yok oluşu basit bir olay değildir. Bireyler susmamalıdır, toplum sustukça...

Ciwan Q.

SEVGİ(AŞK)

Seni seviyorum... Olabilir ama ben daha çok seviyorum seni... Hayır hayır ben daha çok seviyorum... Kesinlikle benden daha çok sevemezsin...

Neden insan bir diğer insana onu sevdiğini söyler ki? Gerçekten sevdiği için mi? Eğer öyleyse, sevgi nedir ki? Herkesin geçmişinde, sevginin, aşkın ne olduğunu bilmediği çocukluk yıllarında bir sevdiği olmuştur değil mi? Bilmeden bir insan aşık olup sevebiliyorsa bir diğer insanı, o zaman

nedir bu sevgi kelimesinin anlamını anlama çabası? Anlamını bilmediği bu kelimeyi neden duymak ister ki insan sevdiğini söylediği insandan?

“Sen birisini istersin, o da seni isterse; onu

seversin, o da seni severse; ona aşık olduğunu zannedersin, o da sana aşık olduğunu zannederse; işte o zaman gerçek aşk olur.(Eğer gerçekten aşk varsa...)”M.K.

Sen bir insana onu sevdiğini söylersin, ve o insanın da seni sevdiğini, hatta senin sevdiğinden daha çok seni sevdiğini duymak istersin. Neden! Çünkü sevgi de bir anlaşmadır, maddeleri zaman içerisinde oluşturulan ve bir diğeri ölmeden son bulmayacak bir anlaşmadır sevmek bir diğerini. Ayrılmak da yetmez bu antlaşmadan kurtulmaya, gidip başkasıyla benzer bir antlaşma yapmak da yetmez bu anlaşmayı bozmaya. Nikah mı kıyıyorsun ki gidip mahkemede bu evlilik adlı anlaşmayı bozduğun gibi bozasın sevgi antlaşmasını!

Gururluyuz, kibirliyiz, daha çok severiz sürekli ve ömür boyu yemin etmişizdir sevmeye. Tanrıya değildir yeminimiz, sevdiğimize hiç değildir. Kendimize söz vermişizdir, sürekli hatırlayacağız onu. En azından efkarlandığımız da... Yanı başımızdaki bilmesede olur, bilse o da efkarlanır daha önce yaptığımız antlaşmaya.

Bu arada Tanrı da söz vermiştir bize. Cennete gireceğimize dair değil ama, sevdiğimizle cennete gireceğimize dair. Yanında da hediye olarak huriler veriyor erlere gılmanları da nisalara... Kendisinin bir sevdiği olamıyor ya, bir eşi, hem cinsi dahi olsa bir sevgilisi olamıyor ya, sana mı bırakacak bu anlaşma da tek bir sevgiliyi. Yanına hurileri de koyacak ki, daha çok olsun sevgililerin!

Sevmek... Ne mukaddes şey anne... En karşılıksız olanı sana karşı... Belki de sadece sana karşı olan en hafif maddeler içeriyor... En gerçek, en saf, en temiz sevgi belki de sadece sana karşı olanı anne... Tabi gelinle anlaşmayınca o da normalleşiyor anne...

Kim demiş sevgi karın doyurmuyor diye!
Hele sen durumu iyi birisine denk gel,

bakalım nasıl doyuruyor karını da kalbini de... Hangi dönem de kadın düşünmek zorunda kalmamıştır ki yarınını... Kendisini doyuracak birisine aşık olmasın... Ama amacı karnını doyurması değildir asla, kalbini doyurmasıdır sanki ruhu yokmuş gibi...

Ben hep çirkinlere aşık olurum nedense. Sevgi bakmaz çünkü güzelliğe, yakışıklılığa... Herkesin bir dengi vardır ya... Çok nadir görüyorum, güzel bir insanla olmayanın birbirini sevdiğini. Ya da gözlüklerimin derecesi büyüdüğü için mi göremiyorum birbirine denk olmayan insanların antlaşmalarını...

Evlilik iki kişinin aynı mezara girmesidir diyordu birileri... Peki sevgi denen antlaşma nedir? Karşındakini öldürüp girmek değil midir yatağa? Bir ölüyle uyumak... İçinde sen olan bir ölüyle uyumak... İçinde seni önce yaşatıp sonra öldüren bir cesetle uyumak... Normal bir ölüyle uyuyabilirim sanırım...

Bir nihilist olmalıyım sanırım bunları düşünmekten vazgeçmek için... Düşünmekten, her şeye bir anlam verme tutkumdan vazgeçebilirim belki...

Ama düşünsene bu sevgiden nasıl vazgeçebilir insan... Yukarılarda bir yerde söylemiştik ya, vazgeçemezsin sevgiden... Ta ki sen ölünce, antlaşma bozulana dek...

TÜKETİLEN TOPLUMUN SANCILARI

'Çalışmak İnsanı Özgürleştirir'... Bu yazı Nazi Toplama Kampının kapısına asılmıştı. Çalışmanın köleleştirip yok ettiğinden ziyade, onu özgürleştirdiğini savunan Hitler faşizmi kendi sistemine köle yetiştirmek ve insanları belli bir sınıflandırmaya tabi tutarak toplumu içinden yok etmeye çalışmıştır. Önceki yazımda tükenmişlikler içindeki toplumun tükenen bireylerini incelemiştım. Kapital sistemin bireyleri nasıld a sömürmeye çalıştığını ele almıştım. Bu yazı da ise artık toplumda kangrene neden olmuş tüm çürümüşlükleri işleyeceğim.

Tükenmişlik içindeki topluma alternatif olabilecek her şey yok edilmiştir. İnsanların zihinlerinden, kurtuluş için hiçbir yöntem bırakılmamıştır. Bu sistem; kim olduğumuz, nasıl olduğumuz; ırkımız, dinimiz ve vicdanımıza bakılmaksızın hepimizi tüketiyor. Kapitalist sistem bireylere karşı liberal söylemler geliştirerek toplumun örgütlü yapısını çürütmek ve değer yargılarını da ahlaki bir çürümüşlükle yok etmeyi hedefler. İnsan olmanın gereği hayatımızı devam ettirmek için çalışmanın gerekli olduğunun bilincindeyim. Ancak günün yarısından fazlasını çalışarak geçiren bir toplum düşündüğüm zaman, geleceğin robot karıncalarını görüyorum dersem abartı olmaz sanırım...! Modern toplumun en büyük özelliğidir; beyaz yakalı ve ceketli robotlar yaratmak... Herkes bir programa dahil edilmiş gibi her sabah erkenden işe gider ve gecenin bir vakti evine döner. Sorgusuz-sualsiz başını yastığa koyar. Başınızdakilerin de istediği bu değil mi ?

Çalışmanın insanı özgür kılacağını düşünen bir zihniyetin daha sonralarda insanların emeğini sömürerek kendi hegemonyasını kurması bizleri pek şaşırtmasa da, aslında bireyler üzerindeki tahakküm anlayışının nasıl olduğu da ortaya çıkmaktadır. Bu durum Nazi Kamplarının aslında modern köleleştirme merkezleri olduğunu ortaya çıkarıyor. İnsanların düşünmelerine, sorgulamalarına ve komünal bir biçimde yaşamalarına bir anti olarak piyasaya sürülmüş bu zihniyetin çöküşü elbette ki çok zaman almamıştır. Çok kısa bir süre sonrada o kıyımlara maruz kalmış halkların dünyanın merkezine oturarak tüm dünyayı kontrol etmeleri de tesadüf değildir. Elbette bu olaydan çıkaracağımız ders vardır; kapital bir sistemin içerisinde güçlerin her an değişebileceği... Varlıksal değeri henüz açılmamayan bu sistemin işleyişi oldukça basit; her zaman için aç ve acımasız olmalısın ki rekabet edebilesin(!) ve rekabet edebildiğin oranda da gücünü pekiştirebilirsin. Bu durum modern

toplumların bol rekabet ortamı içerisinde, bireyleri birer robot olarak görmesinden kaynaklı tükenmiş bir toplum yaratıldı. Bizim konumuza malzeme olan da bu işte :) Düzenin çarpıklığı içerisinde varlık gösteremeyenlerin durumu. Düzen; insanları hayvandan, robottan farksız kılan özellikleri ile sıkı bir eleştiriye tabi tutmak ve yanı sıra 'doğru' yerde muhalif olmak adına...

Kapitalist sistem; bir toplumu kendi istediği hale getirmek için gençliği kullanır. Sistemin en büyük özelliği de budur. Yozlaşmış, kendi kültürüne ve değer yargılarına uzak bir nesil yarattığı zaman toplumu çözümlüğe götürmüştür. Bu konuda bir çok örnek vardır. Mesela; Amerika, Pakistan'a girmeden önce Pakistanda dünya uyuşturucu üretimi % 0 iken şu an üretim % 80 lere dayanmıştır. Bu da gençlik üzerindeki uyuşturucu kullanımının artışını gösterir. Aynı şekilde Avrupa ülkelerinde gençliğin toplumunun değer yargılarından uzaklaşmasını da konu edinebiliriz. Ya da Afrika ülkelerindeki tüm toplumu da buna örnek verebiliriz. İş-güç sahibi olmayan insanların derin bir çökmüşlük haliyle kendi toplumlarına ve değer yargılarına zarar vermeleri gibi...

Burada din olgusu da önemli bir konumda... Toplumu pasifist bir halde yokoluşa sürüklemesi; kapitalist sistemin topluma yerleşmesini kolaylaştırır. Yani dogmatik olması kapitalizme hizmet etmesini kolaylaştırıyor. Dinde sorgulamanın olmaması bu sistem için muazzam bir fırsattır. Modern toplumda, kapitalist sermayedarların din kimliği altında cemaatleşerek/tarikatleşerek fırsatçılığı topluma enjekte etmeleri toplumda kısır bir rekabetleşme yaratıyor ki; çürümüş bir toplum ortaya çıkmakla beraber insanları da ayrıştırıyor. Bu cemaat yada tarikat kültürü toplumun yapısına tehdit olmakla beraber toplumu sürekli

kontrol edebilmeyi de kolaylaştırıyor. Tanrının insanları sürekli izlediği söylemi insanları/bireyleri korkutuyor. Günah işleme korkusuyla insanlar daha uysal oluyorlar. Bu sefer korkuları yüzünden çoğu şeyi sorgusuz-sualsiz benimsiyorlar.

Çok basit bir biçimde insanların özgürlüklerinden bahsetmek yerine, insanın tükenmişlikler içinde yitirilmiş özgürlüğünü elde etmesine yardımcı olmak için yapılanların; bireylerin hayatına doğrudan etki etmesini beklemek gibi bir gayem elbette ki yok. Bu yazı bütünü bir bildirge, doktrin yada manifesto değildir. Halklara ya da bireylere indirgenecek bir alternatifte değildir. Sadece toplumun safsatalığına ve çarpıklığına muhalif bir insanın bakışıdır.

Ciwan Q.

SEN İNSAN MISIN-?-

-Sen İnsan mısın?

-Sen insan değilsin!

Binlerce yıldır filozoflar insanı ve insanın nasıl var olduğunu düşünmüştür. Bunu düşünen sadece filozoflar değildi, insanın kendisi de düşünmüştür bunu yaşamlarını devam ettirme kaygılarından vakit kaldığında. Cesaret edip en derine kadar düşünmeye çalışan insanlar 'farklı' olmuştur diğer insanların gözünde. Bir kısmı yadırganmış, dışlanmış hatta öldürülmüş. Bir kısmı ise kendisini içerisinde bulunduğu sosyal yapıya adapte ederek cevaplar bulmuşlardır ve yaşadıkları dönemde 'önemli' olmuşlardır.

Önemli olan 'farklı' ve 'önemli' insanlar arasındaki farklar değildir. Bunların vardıkları ortak sonuçlardır önemli olan.

En baştaki sen insan mısın sorusuna dönüyoruz şimdi!

İnsan: toplum halinde bir kültür çevresinde yaşayan, düşünme, konuşma yeteneği olan, evreni bütün olarak kavrayabilen, bulguları sonucunda değiştirebilen ve biçimlendiren canlıdır.

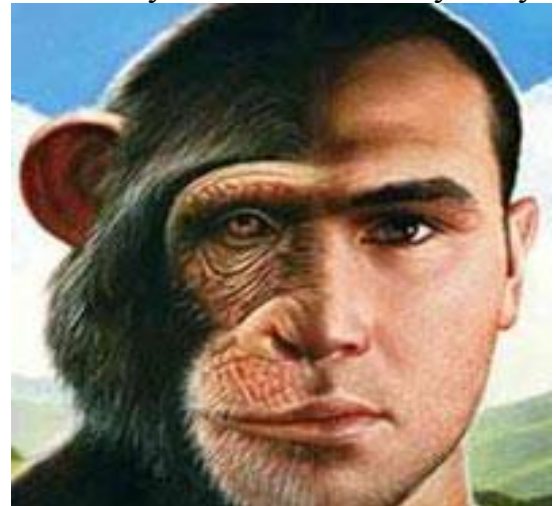
En büyük filozofların dahi bulamadığı bu tanım çok önemli. İnsanı genel olarak buradaki kelimelerle doğru bir şekilde ifade etmiş fakat burada da eksikler var.

Her insan bir toplum içerisinde yaşıyor. Tek başına yaşayamıyor insan. Dağın başında kendisine bir ömürlük ihtiyaçları sağlansa dahi insan tek başına yaşayamaz. Çünkü en azından insanlığın devam edebilmesi için bir tane karşı cinse ihtiyaç duyar. Aksi takdirde o tek başına yaşayan insan ölür dolayısıyla da insanlık ölür.

Her toplumun kendisine göre bir kültürü vardır. Bu kültürler yaşanılan coğrafya ve dinlerden direk olarak etkilenir. İnsanların hepsi dünya üzerinde yaşadığı için herhangi bir coğrafyada yaşar, uzayda falan yaşamak mümkün değil şimdilik rahatça bu dünyada yaşadığımız gibi!

Mecburen bir toplum içerisinde yaşayan insanın o toplumla anlaşması gerekir. Bu yüzden bir dile ihtiyaç duyar. İşaret dili de olabilir bu dil. Sonuçta insan konuşur.

İnsan evreni bütün olarak kavrayabilir. Baksanıza uzayın dört bir yanına füzeler gönderiyoruz. Hızla gelişen yüksek teknolojiye rağmen Güney Amerika'da yaşayan ilkel bir kabileyi ancak bulabildi insan. Demek ki insan evrenin tümünü kavrayamıyor. Bazı insanların evrenin tümünü kavradığını varsaysak dahi bu Güney Amerika'daki ilkel kabile örneği insanların hepsinin evreni bütün olarak kavramadığını gösteriyor yoksa o ilkel kabile havada helikopter gördüğünde oklar fırlatmazdı. Bazı istisnai insanların da evreni bütün olarak kavradığı varsayım olarak kaldığı için, insan evreni bütün olarak kavrayamaz. Hele hele sürekli genişleyen bir evreni hiç kavrayamaz. Demek ki insanlar kendi idrakları ölçüsünde evrenin bir kısmını kavrayabiliyor. Bazısı sadece evini, bazısı mahallesini, bazısı şehrini, bazısı ülkesini, bazısı dünyayı bazısı güneş sistemini bazısı da samanyoluna kadar kavrayabiliyor....

Gelişen teknoloji insanların bulguları doğrultusunda evreni değiştirip biçimlendirdiğinin en iyi örneğidir. Buna söyleyecek bir şey yok.

Düşünme yeteneğine hayvanlar alemini ele aldıktan sonra değineceğiz. Çünkü bilimsel olarak insanlar hayvanlar alemi içerisinde yer alır. Ben kendimi bu alemde görmüyorum çoğu insanın görmediğinden de eminim. Fakat bu aleme değinmeden neden -düşünmediğimizi- açıklayamayız.

Hayvanlar topluluk halinde yaşamaz en başta. Aramızdaki ilk fark budur. Fakat hayvanlar sürü halinde yaşar. Topluluk ve sürü arasındaki farkı size bırakıyorum.

Sonuçta hayvanların da yaşadığı bir coğrafya vardır. Bahtsız bedevi çölde kutup ayısıyla akraba olur demişler ama bu karşılaşma kutup ayısı çöle gittikten bir hafta içerisinde olmalıdır. Yoksa ayı ölür... Aynı zamanda kutup ayısıyla başka bir ayı türünün yaşama şekilleri farklıdır. Beslenme şekilleri gibi yaşam koşulları farklıdır. Bu farklılığı kültür olarak değerlendirmek için coğrafya etkisinin yanında en az bir de din etkisinin olması gerekir. Bu yüzden hayvanlar kültürsüzdür! Dinsiz olan insanların da bir kültürü vardır ama sonuçta bunlar yanlış yolda olduğu için bunları kültürlü sınıfa yerleştirebiliriz...

Diğer önemli bir farklılık ise, hayvanların konuşmamasıdır. Bir sürü halinde yaşarlar ama konuşamazlar. Kendi aralarında bir iletişim vardır tabi ki ama bunu konuşma olarak adlandıramayız. Anlamadığımız sesler çıkarır hayvanlar ya da kokuyla filan iletişim kurarlar. Ama konuşamazlar, itinayla yine belirtiyorum. İnsanların konuşması aralarındaki iletişimi sağlar. Aynı şekilde hayvanlar da bir şekilde

iletişim içerisindedir fakat bunu konuşma olarak adlandıramayız!

Ayrıca hayvanlar evreni bir bütün olarak kavrayamazlar. Yaşadıkları doğanın bir kısmını kavrarlar. Ama İnsanlar gibi tamamını idrak edemezler! Bu yönüyle de insandan farklıdırlar. Kavramak kelimesini yanlış düşünebilirsiniz ama hayvanlar yaşadıkları çevreyi kavrarlar yoksa orada nasıl yaşarlar?

Hayvanlar bu kavradıkları ufacık çevrelerine yuvalar yaparlar. Ağaçları yıkarak değiştirirler çevrelerini bir kısım hayvan. Ama bunlar doğal hayatlarını sürdürmek için yaptıkları değişikliklerdir. İnsanlar gibi bilinçli bir şekilde doğasını değiştirip biçimlendiremez hayvanlar... Fakat şu son günlerde ülkemizdeki ayılar insanlara saldırıyorlar doğalarına zarar verdiğimiz için muhtemelen... Ya da içgüdüsel olarak saldırıyorlar!

Yukarıda belirttiğim özellikler insan ve hayvan arasında benzer gibi görünen özelliklerin aslında farklı olduğunu gösteriyor! Ne derece farklı olduğun siz karar vereceksiniz....

Düşünmek!

İnsanı insan yapan en önemli özelliktir. İnsanı -diğer- hayvanlardan ayıran en önemli özelliktir! Fakat insanı insan yapan bu özelliğinin insanın başına çok problemler oluşturduğu su götürmez bir gerçektir.

Mesela düşünce suçluları hapisaneleri meskene dinmiştir dünyanın her yerinde belirli periyotlarla. Olayları düşünebilirsin ama detaylı olarak yanlışlarını gösterip eleştiremezsin. Evet insan düşünür. Yaşamını devam ettirmek için düşünür insan, akşam eve nasıl ekmek götüreceğini,

okulunu nasıl bitireceğini, arkadaşıyla nasıl anlaşacağını, borçlu olduğu insanlardan nasıl kurtulacağını düşünür insan.

Bugün 24 insan düştü toprağa. Diğerlerini insandan saymadığımız için rakamlarını çok uçuyoruz bazen ama onlarında ocaklarına bir ateş düştü! Bunu düşünemezsiniz. Sadece yıllardır sizlere öğretilen bir tekerlemeyi devam edecek düşüncelerinize izin vardır. Ya da bu kadarını düşünüyoruz çoğumuz! Başımızda hiçbir asker beklemediğine göre demek ki biz kendimiz düşünmüyoruz!

Dünyanın bazı yerlerinde insanlar savaştan değil açlıktan ölüyor. Bazı yerlerde ise obezite ölüm nedenlerinin başını çekiyor! Ahmakça bir yaşam sürüyor dünyada. Sadece insanları öldürmemize sebep olmuyor bu ahmaklığımız. Kalıplara sığdırılmış insanlığımız dünyayı katlediyor en başta. Toplumların çoğu apolitik bir yaşam sürdürüyor ve bundan da hiç gocunmuyor. Aksine, her şeyi bildiğini idda ediyorlar ellerine geçen her fırsatta.

Buna rağmen düşünen insanlar var dünyada, her şeyi, her açıdan, tarafsızca düşünen insanlar... Sayıları az ama olsun...

-Sen insan mısın?

-...

MEHDİ

CAPITALISM.™